

kubhu warrastatud rahha saanud. Käskis ta siis hobbused tõlla ette panna, sõitis küllasse ja kulas, kui Gantsu Wähki näggi: „Kas sinna olled tohter Mailmatark?“ — „Muidugi, ukse ülle on nõnda luggeda!“ wastas teine. Agga herra siis ennast annud aega: „Tulle minnu kasa! ütles, — ja aita, et ma omma warrastatud rahha leian. Kui sa sedda ei wõi, siis ärra nimmeta ennast enam Mailmatargaks!“ — „Eks ma siis tulle! wastas Wähk, — agga Krööt, minnu naene, peab ka tulles!“ Herra sedda ei kelanud; istusid siis need kolm tõlda ja läksid herra möösa. Kui sinna said, olli söma=laud walms kaetud ja herra kutsus tohtreit söma. „Eks ma siis sö, köht muidugi tühhi! ütles se, — agga Krööt istuagu laual minnu kõrwa!“ Krööt tuli ja istusid mahha. Nikkal herral olli juur perre ja se maja=seadus, et isse toapois igga roaga tuppä tulli ja ümber pakkus. Kui nüüd esimesenne tulli ja roog ta käes jubba haigus näitas hea ollema, siis Gants Wähk tõmbas käege naese kuest ja ütles: „Näh, Krööt, se on esimesenne, agga neid tulles weel!“ Agga ta sellega naesele tahtnud muud velda, kui sedda: ärra sö esimesest roast kõhhu täis! nisuggusel herral on mittu roga, mis laual käiwad. — Agga toapois kulis

ka, mis tohter ütles, ehmatas hirmsaste ja, kui wälja läks, ütles teiste teendritele: „Ta teab kõik ja same weel kimpu; jubba nimmetas mind esimeseks wargaks!“ Teine toapois, kellel ka warga tunnistus süddames, ei olleks tahtnud tuppä tulla, agga pidid wimaks ommeti, sest teist roga odati. Wähk jälle pöras naese pole, nagu enne: „Waat, seal on teine!“ Tener jälle sai hirmu täis ja olleks hea melega ma alla tahtnud langeda; ni pea, kui peases, läks toast wälja ja kulutas feltsi=meestele: „Si tea, kes temmale üles annud, et minna teine warras! agga se on selge ta teab kõik.“ Nüüd tuli kolmas omma roaga; küllastohter lugges jälle: „Krööt! — kolmas!“ — Siis tuli neljas tener, agga temmal olli käst antud, waagna kiini katta, et roog kane al seisid, ja polnud seal muud sees, kui kedetud wähka. Siis herra ütles Gantsule: „Näita nüüd omma tarkust ja ütle: mis on kane al waagna sees?“ Mehhike olli nüüd jures häddas, kahetses süddames, et omma rumalussega nisugguse ameti ommale püüdnud; ta tarkus lõppes otsa ja halleda heälega hüdis: „Oh waene Wähk, ei sa nüüd enam pease!“ Gants Wähk ütles sedda ennese kohta, et näggi ennast kimpus ollewa, — agga se olli teistel teadmata; sellepärast, kui